

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Ludovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. VIII. Officia Ludovici erga externos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

lie de tempore haberet in vivis Ecclesia. Nam
 tra idem de illo scripsit anno 1623.
 servati Antonio de Arannas, licet non
 osset duceretur à Deo per vias inusita-
 usa fuerat, revelationum, aut spectaculo-
 rum, granlorum cœlestium, extra ordinem
 t eodem tamen, & magis admirabiles fue-
 e viverunt ejus virtutes, quàm in ullo se
 oquio deprehendisse Ludovicus memi-
 n se prnerit. Eas exhibet peculiaris histo-
 m nonria vitæ ipsius, unde hîc referre su-
 t eo frpersedeo, contentus hoc memo-
 orbis, rârâsse, quòd cùm longè majoribus
 ad avpar esset, annos triginta primis
 Vbi nGrammaticæ Rudimentis docen-
 spiritus dis impenderit; sanctè mortuus
 sancti Vallisoleti 20. die Augusti 1615.
 res a ætatis suæ septuagesimo.

CAPUT VIII.

OFFICIA LUDOVICI
 erga Externos.

NON minore industria, fru-
 ctuque

*Munus
Confes-
sarij quo-
modo
obierit.*

Atque se Ludovicus alijs, extra
Societatem, impendit, privata
dirigendo eos, qui ad perfectio-
tendebant ejus auspicijs; publi-
concionando, & exhortando.
primis ergo permagni facieb-
munus Confessarij, quod com-
tales proximè restituantur in
tiam conditoris, exerceatur om-
genus misericordiae, & impleat
officium Sacerdotis, quod est
solum offerre Deo corpus Christi
sed etiam condonare peccata
nique non exigua in eo difficultas
ac molestia sit exhaurienda, quo-
cultius, eo remotius à periculo
plausus humani, cui expositum
munus concionandi. Multi enim
sacrae confessionis gratiam venientem
ad eum, non è vulgo tantum, sed
etiam summi ordinis Principes
Proceres, Antistites: quibus opor-
tam dabat sine discrimine, pro
unicuique videbatur congruere
atque

atque id verbis quidem paucis, tam
potentibus tamen, concinnis, ac
vivacibus, ut omnes magno cum
solatio, & satisfactione ab eo rece-
derent; éstq; animadversum, quot *Oratio*
quot eum accessere constanter, *incitat*
magnos in familiaritate DEI, & vi- *ad victo-*
ctoria sui (quæ duo spectabat *oriam sui.*
mnis ejus adhortatio) fuisse pro-
gressus. Nolebat loqui cum femi-
nis extra confessionale: quare vo-
catus à quadam ad colloquium, ut
eum videre posset, ac nôsse de fa-
cie, jussit eam, si non placeat ire
ad confessionale, vocare alium
quemlibet. Multo minùs adibat
earum domus, nisi morbus exige-
ret: quia non conveniat dignitati
Sacerdotis, circumferre benefi-
cium absolutionis per domos; cum
id sit veré pœnitentium, quærere
animo demisso Sacerdotem, qui
eos à vinculis noxarum absolvat.
Cum per infirmitatem ad agros *Studen*
itare

juvandi
agros,

itare non posset, utebatur jume
to, socio ad latus cavente, ne de
deret. Ac licet aliquando pra
bilitate non posset ascendere
scalas ædium, quam primum tam
ad lectum ægri consedit, ei tante
virium aderat, ut officio fungi
set, quasi non fuisset infirmus
vestigio tamen, re peracta, redi
ei prior debilitas. Idem evenit
rarò, cùm in confessionali vix
mam recipere sineret infirm
tas, & qui viderunt, ut ei parceret
in alium diem differre vellent
negotia; non permisit illos abire
sed iussit ea proferre, sensitque
spiritum ac vigorem, donec op
esset, abunde suppetere. Vocat
ad infirmos, accurrebat omnib
intermissis, quæ tum habebat p
manibus, licet ipse quoque for
infirmus; unde cùm femina qu
dam post multas & horribiles d
tas, execrabilem animam in ocul
evom

evom

evomisset, prius quàm ad eam perveniret Ludovicus, aiebat, si qua in se fuisset mora, dolorem ejus tarditatis nulla usquam ratione sibi eximendum fuisse.

II.

Ut non ægrè ferebat, si quis, *Voluit*
deserto se, mallet apud alium sua *pœnitentibus li-*
peccata deponere; ità non facile *bertatē*
recipiebat eos, qui deserebant il- *esse eli-*
lum, quocum agere prius consue- *gendi*
verant. Ità cuidam virgini, suorum *Confes-*
importunis hortatibus adactæ, ut *sarium,*
alteri Sacerdoti confiteretur, qui
magna cum opinione sanctitatis
in civitatem venerat, libenter id ei
concessit, cum ista monitione, ut
non permitteret se domi visitari ab
illo, sed confiteretur in templo.
Cujus mutationis cùm illam brevè
pœnituisse, non ampliùs eam ad-
misit, donec à cœlo, verbis expres-
sis, inter preces est monita, ne ullo
alio, quàm Ludovico vitæ suæ mo-

G derato-

deratore uteretur deinceps: quod fecit, quoad recepta est in familia S Augustini, quæ Recollectarum dicitur, ubi sanctè est mortua. Dicitur, ut sua omnibus constaret libertas, nullius unquam admittenda vota, quibus obstringeretur ad obediendum iussis ipsius, neque voluit unquam relaxatione legi hac de re latæ à S. Jgnatio: qui iudicaret præstare, suam omnem libertatem relinquere, quàm impudici id genus votorum religionibus

III.

Habuit verò multas politicissimas virtutis virgines, quas disciplina sua ad illustre fastigium evehit, quas inter Aloysia Carvaialia, cui corpus etiamnum in Regali Conventu nobis, cui ab Incarnatione est servatum, incorruptum servatur Matrimonium quò deportatum est Londinoniam Anglia. Nam ausu plusquam miramineo, divinitus tamen (ut Ludovicus vicus obstantibus dinum ibi virgines alieni alicui una summat: pro vita, à Ludovico Altera fundata: gustini Ludovico est in ejus res Merit Societas eius, muniture, & stantem fuit Matana virginitatem pium pgravioranquam vicus

*Aloysia
Carva-
jalia fa-
ctum he-
roicum.*

vicius censuit, multis licet impro-
bantibus) acta, ex Hispania Lon-
dinum pervenerat, & cum selectis
ibi virginibus, in conspectu Regis
alieni à Religione Catholica, in
una simul domo sanctissimè vixe-
rat: prout uberius perhibet ejus
vita, à Luisio Munnocio descripta.

Altera fuit Mariana de S. Joseph, *Funda-*
fundatrix Recollectarum S. Au- *trix Re-*
gustini, peculiari DEI mandato, *collesta-*
Ludovici consilij usa; ut videre *rum ab*
est in ejus vitæ cap. 15. Hic annūe- *illo diri-*
res Menciam de Padilla, summis in *gitur.*
Societatem, ac pauperes benefi- *Mencia*
cijs, multoque magis heroica vir- *de Pa-*
tute, & sanguine nobilissimo præ- *dilla.*

stantem. Sed maximè conspicua *Marina*
fuit Marina de Escobar, Vallisole- *de Es-*
tana virgo, prodigio similis. Quæ *cobar.*
vitam usque ad annum octogesi-
mum produxit, sine omni labe
gravioris noxæ, ne leviter quidem
unquam tentatâ suâ castimonia,

G 2 sed

sed gravissimis exercita doloribus
corporis, per annos adè 50. quorū
ultimis 30. non potuit è lecto
surgere; imò sepe ne movere
quidem integris mensibus, insuper
etiam exquisitis, ac diris exemp-
tione cruciata à dæmone. Interim tantū
ardore flagrans amoris erga Deum
ut fatentibus Medicis, conservari
non posset in vivis, nisi Divina
providentia. Assiduis quoque recreationibus
alloquijs cœlitum, & edocta de
rebus futuris, longè distantibus
scandentibus, & summis mysterijs: sic
agens familiariter cum DEO, &
multū cū hominibus, ac si duas
vitas haberet. Multa miracula
fecit ac dixit, quæ certis autē
testibus, testibusque probata facta
Senatui, pluribus hîc referre non
attinet, peculiari quondam pro-
ditura volumine: quæ Ludovicus
ipse sex libris deduxit usque ad
septuagesimum annum ejus ætatis
cū

Cum per annos triginta omnium rerum suarum virgo illi rationem dedisset, quas rigidissimo examine solitus erat, ipsa sic petente, discutere. Illud hinc omittendum non duco, quod suis doloribus, quos è spinea corona, & vulneribus manuum ac pedum sensit, Christus^m eam dignatus fuerit; nullo quidem vestigio in manibus ac pedibus^m conspicuo, nisi quòd in eis tactu perciperetur cavitas quaedam: lateris autem vulnus oculis patuit, ac sanguine cum aqua stillavit. Cum autem senio, morbis, & minimo cibo, deformata fuisset, quando divinum epulum sumebat, elegans erat, facie plena, & rosea, instar Angeli, ac vires corporis instaurabatur. Cubiculum ejus nihil omnino tetri odoris habuit, sed erat quasi campus apertus, qui perflatur suavibus zephyris; licet semper clausum esset, sine alio lumine,

mine, quàm candelæ aut lampadis
ut medici admirati, tot annis, apud
feminam, graviter infirmam, in
occluso cubiculo nihil esse grave
olentiæ, licet nihil odoramento
rum adhiberetur, judicârint hoc
ab altiore virtute provenire. Præter
custodem, decem alij Angeli, in
forma juvenum scitissimorum
aderant ei semper ad solatia, opem
& consilia. Et cùm non sine tor-
mento cibum sumeret, eiq; Chri-
stus gratiam vitæ sine cibo servan-
dæ offerret, recusavit modeste, di-
cendo; cùm & ipse, & sanctissimæ
ejus Mater comederint, se quoque
cibo uti malle; quia homo sit mor-
talis & miserabilis, non Angelus.
Multorum sermone celebratum
est, eam non semel tantùm ex His-
pania translata divinitus, in
Germania præsentem fuisse Regi
Suecorum Gustavo; & quia cognos-
cat è cœlo, cum anima omnium
fere

Lu
fere,
præsta
tis co
gion
dem t
nequ
Ne
num,
sam fr
dovic
sum
tis & c
cuius
vires
nulla
elatio
missio
cum t
ingen
boli s
totis
bus, c
const
fere

fere, quæ tunc erant in mundo, præstantissima donatum esse, multis conatam ad Catholicam Religionem convertere. Quod equidem tabulis probatum non habeo; neque tamen arbitror incredibile.

IV.

Neque verò cava specie imaginum, vel diabolicis præstigijs delusam fuisse, magnis argumentis Ludovicus collegit; quæ fuerunt, summus nitor, & castimonia mentis & corporis, cum horrore culpæ cuiusvis: maxima inter tantos favores cœlestes animi demissio, quæ nulla unquam gloria pulsabat, nec elatio: cogitatio semper absque remissione intenta in DEI, magna cum tranquillitate, præsentiam: ingens cura, ne qua sibi fraus diaboli subreperet; quo factum est, ut totis viribus obstiterit his affatibus, donec ipsi divinos esse cerò constaret: accessit ardens deside-

*Signa
boni spi-
ritus, nō
diabo-
lici.*

G 4 rium

rium patiendi multa DEI causa, & in acerbissimis doloribus æquitate animi, & mirus consensus cum DEO: studium vehemens alieni salutis, & in miseris aliorum sensu tenerrimus: postremò cupido de refectionis alienæ, ut nihil quidquam suarum rerum celaret animi suum moderatores, nihil suo sensu, iudiciove auderet. Quæ omnia, cum in ista virgine cumolata cernerentur, nulla potuit præstigiarum, fallaciarumve locū habere suspicio. Cū autem Ludovico per mortem sibi crepto non parū doleret, ipsi illi de cœlo gloriosus adfuit, frequentissimè ad eadem officia, quæ illi vivens præstiterat, consolando dirigendo: donec eum post annum novem secuta est, nono die Junii 1653. Christo cum innumeris conciliis animam ipsius deducente, omni autem ordine funus ejus maximis honoribus profecuto.

V.

Insignem Ludovicus dexteritatem habuit in S. Jgnatij exercitationibus, quibus & nostros homines, & externos, maximo eorum fructu excoluit. Et nostri quidem gaudebant eas obire sub illius auspicijs; quin & expetebant, ut alijs ex domicilijs, earum gratia, liceret sibi proficisci ad illum. Quod quidem Luisio de Valdivia prosperrimè cecidit: Nam super illa verba divini Vatis: *Bonus es tu, & in bonitate tua doce me justificationes tuas*, tot ei considerationes admirabilium, & efficacissimorum sensuum dictavit, ut postea contestatus coram sacro iudice sit, illorum se lumen, ac dulcium animi motionum, longo postea tempore sensum habuisse & fructum. Jbi certè ad Indos proficiscendi cepit consilium, quod Ludovico probante secutus est, innumerabilium

F 5 homi-

Valet
Ludovicus
in
traden-
dis exer-
citijs.

hominum salute. Similem ex illa utilitatem retulerunt aliarum Religionum familiæ. Abbas Cisterciensis Medinæ Campi talis ab his exercitijs rediit ad suos, ut exemplo suo maximam Cœnobio suo intulerit lucem, omnibus ad imitationem accensis. Alius Ordinis Carmelitani, magnæ inter suos auctoritatis, nō dubitavit asserere, quòd si semper duraret flamma, quam verba Ludovici in animo suo accenderant sub exercitijs, haud dubiè se in numero Sanctorum futurum, illamque sibi visum fuisse canalem quendam divini amoris, quem largiter infunderet, quibuscum agebat. Antonius Pimentel, Comes de Luna, inter exercitia doctrinam ejus, velut aliam à cœlo, non nisi flexis genibus audire solitus, & singulari demissionis exemplo, nostris hominibus in triclinio ministrare dignatus

tus est, tantus Princeps: qui cum paulo post orbaretur conjugē, in flore ætatis lectissima femina, tam generosè hoc tulit, ut appareret eum ab exercitijs prodijisse meditatū ad omnes casus adversos. Post illa verò sepe ab arce sua, quatuor leucas distante, veniebat incomitatus de nocte, ut cum Ludovico de animæ suæ rebus agere posset sine arbitris. Nec mirum est, illius verba tantum ponderis habuisse, cum exercitiorum argumenta distabat; quando ipsemet sic mysteriorum illorum æstimatione commoveri solebat, ut totis artibus contremisceret, & suum pariter conclave concuteret: quod olim accidit ei, cum divinæ Majestatis erga sceleratos severitatē attentius considerasset.

VI.

Ex hac affluentia lucis internæ, qua res divinas contemplantur, nata

Concio-
nandi
vis in
Ludo-
vico.

nata est etiam illa vis dicendi per
concione, qua magnas fecit con-
versiones animarum ad æterna.
multos commovit ad obeunda
exercitia, ut quæ audierant, peni-
tius considerarent per otium: mul-
tos ad humana deserenda deduxit
in Cœnobîa: plerisque excussit
lacrymas, & imo ex corde suspiria.
Concionatus est autem Villagat-
ciæ, cùm Rector esset, omnibus die-
bus festis, & quibus Salvatorem na-
tum, & à morte redivivum Christiani
celebrant, vel expectant. Sed cùm
per debilitatem virium corporis
non amplius posset conscendere
suggestum, nec in eo consistere
pedibus, deinceps è plano dixit in
sedili, per loca frequentia, & per
Monachia Virginum; quo in ge-
nere multum excelluit. Hoc nota-
tum est, cùm in sermone familiaris
nonnunquam hæsitaret lingua, in-
ter concionandum & exhortan-
dum

dum
proflu-
ba ser-
tem a-
ut se-
dome-
collig-
præfic-
dum,
ne ple-
stere,
Illud
terdum
indie-
cùm
lum
cum
Nam
surge-
ullum
in mo-
enim
mini
perfe-

dum nihil unquam offendisse, sed
profluentia æquabili potentia ver-
ba sententiâsque fudisse: tanto au-
tem ardore postremis annis vitæ,
ut se post unam exhortationem
domesticam ægrè per aliquot dies
colligeret: nihilominus tamen
præsides id officij petebant inter-
dum, quod ex unica ejus allocutio-
ne plus emolumentum viderent exi-
stere, quàm è pluribus aliorum.
Illud obiter dixero, excidisse illi in-
terdum cum lacrymis voces, quibus
indicaret, quo ipse animo foret: ut
cum dixit, se si quando erravit, nul-
lum tamen unquam foedus inijsse
cum ullo etiam levissimo vitio.
Nam licet humanum sit labi, re-
surgere, luctari; nunquam tamen
ullum peccatum esse admittendum
in morem & consuetudinem: illa
enim re nihil esse perniciosius ho-
mini, qui debet ad absolutionem,
perfectionemque virtutum con-
tende-

tendere. Alio tempore dixit, se nullum vitæ modum, aut religionem Deo gratiorem, perfectiorem non novisset, quàm nostra sit, protinus concessurum ad illam. Nunc autem se invenire in ista, quidquid cor suum desideret: quibus verbis in auditoribus non parùm instituit amorem intendit.

CAPUT IX.

LVCVBRATIONES ET LIBRI
scripti à Ludovico.

I.

Divinitus impellitur ad scribendos Libros.

QUOS vrit ignis veri amoris divini, otiosos & inertes de gere non sinit: semper aliquid moluntur in ejus honorem & obsequia. Cùm igitur ad alia non supererent vires, & satis operis faceret; coelesti mentis instinctu vehementer incitatus est, ad Libros edendos utilitati publicæ. Sed ipse